

100 мкг/л, але в жодній тварини не перевищував 300 мкг/л, що свідчить про оптимальний рівень надходження йоду в організм.

Йододефіцитний стан Полісся істотно погіршується на фоні дефіциту селену, який добре засвоюється рослинами на лужних ґрунтах і погано на кислих. Так рівень селену у шерсті корів Полісся коливався в межах від 0,25 до 0,35 мг/кг і в середньому становив $M \pm t$ 0,29 $\pm$ 0,029 мг/кг, що у 2,2 рази нижче порівняно з другою групою $M \pm t$ 0,65 $\pm$ 0,107 мг/кг та у 3,1 рази менше з першою $M \pm t$ 0,91 $\pm$ 0,046 мг/кг. Так високий рівень забезпеченості селеном сприяє підвищенню активності 5'-дейодинази, яка стимулює перетворення тироксину (Т/І) у трийодтиронін (Т₃). Відповідно знижена активність даного ферменту за нестачі селену поглиблює йододефіцитний стан. Зворотню тенденцію спостерігали у кислото-розчинних елементів. Так рівень молібдену, мангану, алюмінію були на 4; 3,45; 10 разів відповідно вищим у корів третьої групи порівняно з другою.

Отже, відповідно до отриманих результатів необхідно проводити корекцію йоду, цинку, міді, селену та кобальту в раціоні.

УДК 636.8:619:616.36

ПАВЛЕНКО А.Ю., магістрант

Науковий керівник – **ГОЛОВАХА В.І.**, д-р вет. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

КЛІНІКО-ГЕМАТОЛОГІЧНИЙ СТАТУС СОБАК, ХВОРИХ НА ГЕПАТОДИСТРОФІЮ

Печінка – є найбільшою травною залозою в організмі тварин та людей і водночас вона є центральним органом гомеостазу, обміну речовин, біохімічною лабораторією, виконує бар'єрну та екскреторну функції. Виконуючи метаболічну, синтетичну, екскреторну і знешкоджувальну функції, печінка практично завжди втягується в патологічний процес за різноманітних внутрішніх, інфекційних та інвазійних хвороб. До власне хвороб печінки відносять ті, за яких спостерігаються постійні, інтенсивні й особливо тяжкі розлади або зміни її функцій.

Серед хвороб печінки частіше виявляють гепатодистрофія. Гепатодистрофія – є досить поширеним захворюванням у дрібних домашніх тварин, зокрема собак. Причини її виникнення самі різноманітні: незадовільна годівля, хвороби шлунково-кишкового каналу (гастрит, гастроентерит), порушення обміну речовин і ендокринної регуляції тощо.

При виконанні роботи було досліджено 20 собак, хворих на гепатодистрофію: 7 – безпородних (35,0 %), 4 – німецькі вівчарки (20,0), 3 – ретривери (15,0 %), 6 – спанієлів (30,0 %). Згідно анамнезу, впродовж тривалого часу (1–3 міс.) у тварин відмічали пригнічення, гіпо-рексію, інколи блювання. У частини тварин (35,0 %) болючість у ділянці печінки за пальпації та гепатомегалію. Температура тіла у більшості тварин 18 собак (90,0 %) була в нормі (37,6–38,8 °С). У 2 тварин виявили жовтушність кон'юнктиви. У всіх собак періодично проявлялися розлади шлунково-кишкового каналу у вигляді гастроентериту, які змінювалися закрепами. У 35,0 % тварин встановили олігохромемію та у 50 % – олігоцитемію (4,16–4,92 Т/л). Насиченість еритроцитів гемоглобіном у хворих тварин не відрізнялася від величин клінічно здорових ($p < 0,5$). За біохімічного дослідження у сироватці крові виявили гіперпротеїнемію – вміст загального білка в середньому становив 79,0 $\pm$ 1,78 г/л (у здорових 66,7 $\pm$ 3,14; $p < 0,05$).

Виявили зміни і в якісному складі білка. Зокрема, вміст альбумінів (білків, які синтезуються гепатоцитами) у собак, хворих на гепатодистрофію, був зниженим і в середньому по групі становив 34,8 $\pm$ 2,74 % від загального білка. У клінічно здорових тварин відносна кількість альбумінів була значно більшою (48,8 $\pm$ 2,05 % від загального білка; $p < 0,05$). Рівень глобулінових фракцій у хворих собак не відрізнявся від величин клінічно здорових. Зокрема, частка α_1 -глобулінів була вищою за верхню межу референтної величини (10 %) на 16,5 %; (α_2 -глобулінів у собак було більше на 4,8 % порівняно з клінічно здоровими. Відносна частка β -глобулінів у

хворих собак не відрізнялася від величин клінічно здорових ($p < 0,5$). Натомість, рівень γ -глобулінів у середньому по групі становив $23,4 \pm 1,95$ %, що значно (на 9,7 %) більше, ніж у клінічно здорових ($13,7 \pm 2,42$ % від загального білка; $p < 0,05$).

Отже, згідно проведених досліджень гепатопатодистрофія у собак найчастіше проявляється пригніченням загального стану, гіпорексією, (нерідко анорексією), болючістю в ділянці печінки, гепатомегалією, олігохромемією, олігоцитемією, гіперпротеїнемією, гіпоальбумінемією, збільшенням в сироватці крові глобулінових фракцій, особливо гамма-глобулінів.

УДК 636.4:616.34-002(477.41)

ЦУКАНОВ І.Р., студент 4 курсу

Науковий керівник – **ЧОВГУН А.М.**, викладач першої категорії

Технологіко-економічний коледж Білоцерківського НАУ

ПОРІВНЯЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА ДІЇ ЛІКАРСЬКИХ ЗАСОБІВ ПРИ ЛІКУВАННІ ГАСТРОЕНТЕРИТІВ У ПОРОСЯТ В ПСП АФ «СВІТАНОК»

На сучасному етапі розвитку ветеринарної науки розроблено і впроваджено велику кількість ветеринарних препаратів для лікування інфекційних хвороб вірусного та бактеріального походження. Із часом деякі препарати втрачають свою ефективність з появою резистентних до них збудників, інші не мають достатньої ефективності. Про те є препарати, які на сучасному етапі просто незаслужено забуті або використовуються в невеликих об'ємах. Відновлення масового застосування таких препаратів може надати дієву допомогу ветеринарним фахівцям, які працюють в промислових тваринницьких господарствах.

Момент відлучення поросят від свиноматки є найуразливішим в циклі вирощування поросят. У цей період тварини переживають сильний технологічний стрес, який призводить до зниження імунітету та виникнення гастроентеритів, тому наявність лікарського засобу, який би ефективно лікував хворих поросят без ризику отримання збудників хвороб резистентних до дії препарату є важливим. На нашу думку, таким препаратом є йодинол (синій йод).

Йодинол – це сполука атомарного йоду з високо полімером- полівініловим спиртом. Препарат був розроблений академіком В.О. Мохначом в шістдесятих роках минулого століття. Йодинол відносять до антисептичних засобів. Він не виявляє подразнювальної та токсичної дії на організм тварин та людини і зберігає всі властивості йоду.

Однією з важливих особливостей даного лікарського засобу є повний паралелізм в дії *in vivo* та *in vitro*, що обґрунтовується антисептичною дією йоду, яка зберігається при включенні йоду в молекулу високополімеру.

Нами було здійснено дослідження, в процесі якого ми порівнювали лікувальну ефективність йодинолу з антибіотиком фармазин-200, який вже застосовувався в фермерському господарстві для лікування гастроентеритів.

Було сформовано дві групи поросят в кількості по 15 голів в кожній. Групи формувались на четвертий день після відлучення поросят від свиноматок. Перша дослідна група отримувала препарат йодинол в дозі 50 мл на голову двічі в день методом вipoювання. Друга група – лікувалась препаратом фармазин-200 в дозі 0,5 мл препарату на 10 кг живої ваги. Лікування розпочинали після виникнення захворювання. Під час дослідження на п'ятий день після відлучення в першій дослідній групі захворіло гастроентеритом 5 поросят, а у другій – 4, хворим тваринам було проведено лікування згідно наведеної схеми. Клінічне одужання поросят, які отримували йодинол наступило на другу добу від початку лікування.

Поросята, яких лікували фармазином-200, одужували на 3–4 добу. У першій дослідній групі збереженість тварин становила 100 %, а у другій групі одна тварина загинула.